

[Ministeren for skatter og afgifter]

lelse om spørgsmålet fra landsskatteretten og derefter overveje, om der ville være anledning til at fremsætte lovforslag på området.

Der henvises til Folketingstidende 1977-78, sp. 12756.

Efter at denne er indhentet, kan det oplyses, at der i landsskatteretten ikke er enighed om, hvorvidt dissenterende vota bør optages i rettens kendelser.

Blandt den del af retten, der ønsker dissens oplyst, er der ikke enighed om, hvorledes en sådan ordning nærmere bør gennemføres, herunder om dissens skal begrundes, eller om det blot i kendelsen skal anføres, at der er afgivet dissens i sagen. Der er dog stort set enighed om ikke at optage dissenterende retsmedlemmer med navn.

Landsskatteretten finder endvidere, at en ordning, hvorefter der i kendelserne optages dissenterende vota med begrundelse, vil indebære en sådan forøgelse af arbejdsbyrden i rettens kontorer, at det i ikke uvæsentligt omfang vil påvirke de i gangværende bestræbelser på at nedbringe beholdningen af klagesager og forkorte behandlingstiden.

En ordning, hvorved kendelserne blot skal indeholde oplysning om, at eventuel dissens er afgivet, vil efter landsskatterettens opfattelse formentlig ikke umiddelbart betyde nogen større belastning af retten. Det må dog forventes, at oplysning i kendelsen om, at der er afgivet dissens, vil give anledning til efterfølgende forespørgsler fra de pågældende klagere om dissensens begrundelse og indhold m. v.

Jeg har forståelse for de synspunkter, der ligger bag ønsket om, at eventuelle dissenser skal medtages i kendelserne, men forinden jeg tager endelig stilling til spørgsmålet, finder jeg det nødvendigt nærmere at undersøge, hvor omfattende en sådan ordning bør være, ligesom jeg ønsker belyst de administrative og økonomiske følger heraf.

Til *justitsministeren* (16/10 78) af:

Melchior (CD):

»Hvilken kørebanebredde anser ministeren for at være den nødvendige for de gader i en storby, ad hvilke tvangsruiterne for olie- og benzintransporter er lagt?«

(Spm. nr. 93).

Besvarelse (1/11 78):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Pligten til at anvende tvangsruiter findes i § 23, nr. 6, i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 393 af 20. august 1971 om oplagring og transport af brandfarlige væsker, som ændret ved bekendtgørelse nr. 42 af 31. januar 1977. § 23, nr. 6, har følgende ordlyd:

»Tankmotorvogne med et rumindhold på over 14.000 liter samt tanksættevogne og tankpåhængsvogntog, der transporterer væsker af klasse I og II-1, må i byer og bymæssige bebyggelser kun køre ad ruter, som er godkendt af politiet efter indhentet erklæring fra brandmyndigheden (tvangsruiter). Tvangsruiterne skal ligeledes følges ved returkørsel eller anden kørsel med tømt vogn, medmindre der er foretaget en effektiv udluftning af tanken.«

Ved væsker af klasse I og II-1 forstås f. eks. benzin og petroleum, men ikke fyringsolie.

Tilsvarende regler findes om vejtransport af flaskegas, jfr. § 29, nr. 6, i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 394 af 20. august 1971, som ændret ved bekendtgørelse nr. 503 af 20. september 1977.

Bekendtgørelserne opstiller ingen krav til de anvendte tvangsruiter. Valget heraf må således foretages af de kompetente myndigheder ud fra et samlet skøn over den sikkerhedsmæssige risiko, de enkelte muligheder for fastlæggelse af ruten indebærer. I dette skøn indgår bl. a. dels hensynet til den størst mulige færdselssikkerhed, dvs. om muligt brede og lige veje helst med midterrabat, eventuelt suppleret af begrænsninger på sidevejstrafikkens indløb i tvangsruiten, og dels hensynet til den omkringliggende bebyggelse på grund af faren ved brand eller eksplosion.

Det er justitsministeriets opfattelse, at det hverken er hensigtsmæssigt eller muligt generelt at fastlægge, hvor bred kørebanen på en tvangsroute skal være, dels fordi bredden ikke er eneafgørende, og dels fordi der også må tages hensyn til de eksisterende muligheder for fastlæggelsen af tvangsruiten i det bestående vejnet.

Til *ministeren for skatter og afgifter* (17/10 78) af:

Bernhard Bausgaard (RV):

»Kan ministeren oplyse, hvor stort et problem der i 1979 skønnes at ville gå tabt på